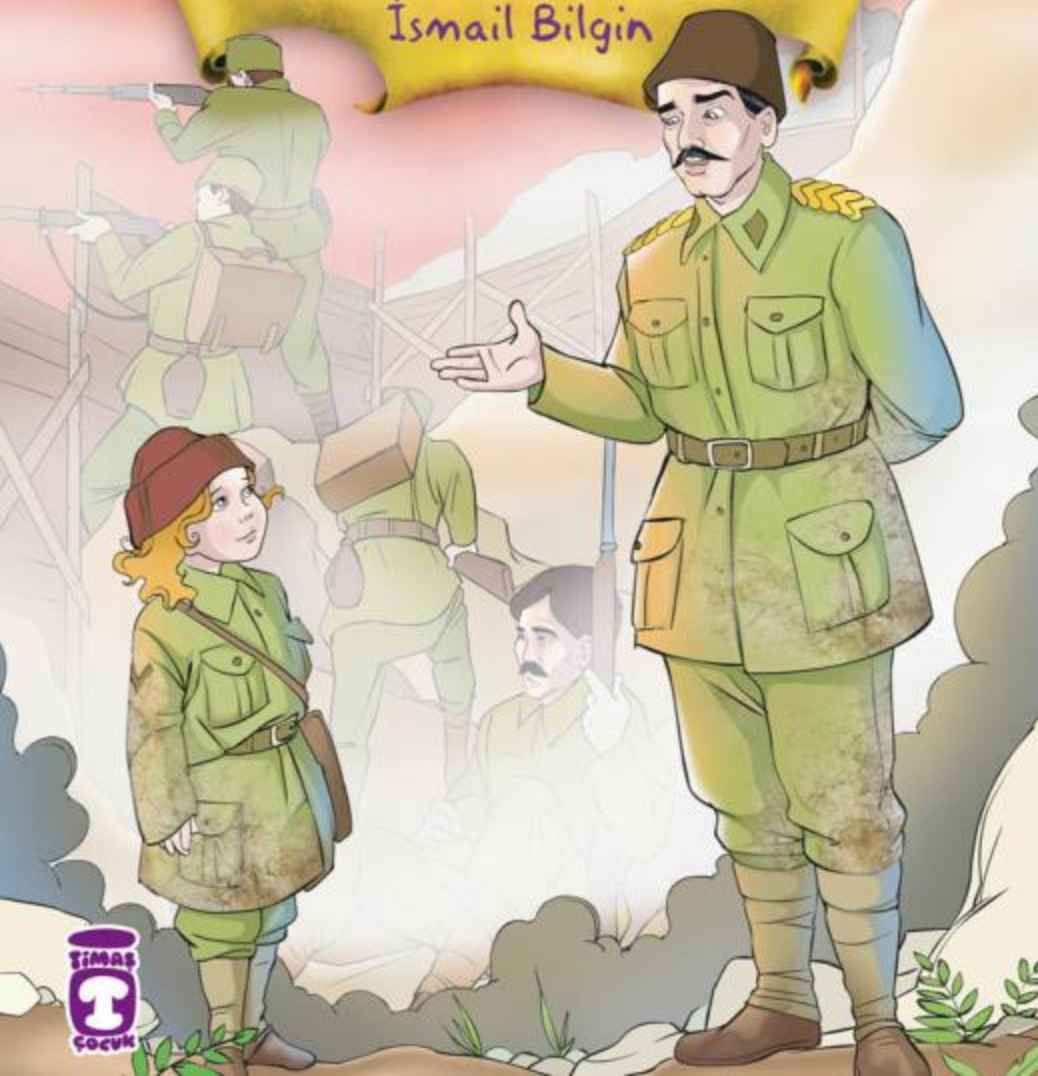

KURTULUŐUN KAHRAMANLARI

~Kütahya~

ONBAŐI NEZAHAT

İsmail Bilgin

ONBAŐI NEZAHAT

-KÜTAHYA-

İSMAİL BİLGİN

I. Bölüm

ÖKSÜZ NEZAHAT

Yarbay Hafız Halit Bey emirleri yazdı. Elleri üşümüştü. Ellerini birbirine sürttü. Soluğu ile ısıttı.

— Artık soğuklar başladı, dedi. Bundan sonra işimiz zor...

Masadan kalktı. Masanın yanındaki yataкта uyuyan kızına baktı. Şefkatle yüzünü okşadı. Üstünü sıkıca örttü.

— Nezahat'im. Biricik kızım. Cephelerde büyüyen kızım. Üşütmesen bari, dedi.

Sonra çadırın içinde gezindi. Düşünceliydi. Masasına tekrar oturdu. Bu sırada Bekir Çavuş elinde bir kap çorbayla çadıra girdi.

— Nezahat'e çorba getirmiştım ama...
Uyumuş demek, dedi.

Yarbay Halit Bey,

— Uyanınca içer. Sağ ol Bekir Çavuş.
Otursana hele, dedi.

Bekir Çavuş bir sandalye çekti.

— Havalar da soğudu, dedi.

Yarbay Halit dalgın dalgın,

— Öyle, diye cevap verdi.

Bekir Çavuş bir süre sustu. Sonra zorlukla,

— Haddim değil ama, diye söze başladı.
Bu kızcağızın haline çok acıyorum. Böyle
cepheden cepheye geziyor.

Yarbay Halit birden eski günlere gitti.
Anlatmaya başladı. Bir taraftan da önünde-
ki kâğıda anlamsız şekiller karalıyordu. Ba-
kışları donuktu.

— Çanakkale Savaşındaydım. Arıbur-
nu'nda Anzaklarla savaşıyorduk. Her gün
yüzlerce şehit veriyorduk, binlerce de yara-
lı... İzmit'te bıraktığım eşim Hadiye ve kı-

zım Nezahat benim için çok üzülyöyorlar-
mış. Kızım o zamanlar sekiz yaşındaydı. Pek
çok Őeyden haberi yoktu. Oyunlar oynuyor-
du. Ancak benim Çanakkale’de olduđumu
biliyordu. Annesini hep üzgün görüyörmüř.

“Anneciđim neden böyle üzülyöyorsun?”
diye sık sık soruyörmüş.

Annesi de,

“Yavrum, baban Çanakkale’de savařıyor.
Onun için endiřeleniyörm.” diyörmüř.

Nezahat de annesini teselli etmek için:

“Anneciđim sen merak etme. Babam iyi
bir subaydır. Kendisini korumasını bilir.”
diyörmüř.

Ancak Çanakkale’de, ben de vuruldum.
Yaram o kadar ağır değildi. Ama eşime çok
ağır yaralı diye haber ulaştırılmış. O da çok
üzölmüř. Kahrından yatalara düřmüř. Bir
süre sonra da hastalanmıř. Verem ölmüř.
Bana yazdığı mektupta hastalığını söylemi-
yörmü. Benim de üzülmemi istememiř de-
mek. Sonra dostlarımdan bir mektup aldım.

Eşimin vefat ettiğini bildiriyorlardı. Cephe-
nin durgunluğundan yararlandım. İzin iste-
dim. Hemen İzmit'e döndüm. Kızıma sarıl-
dım. Onunla ağlaştık. Eşimi toprağa verdik.
Sonra cepheye dönmem gerekti. Nezahat'i
oradaki bir akrabaya bırakmak zorunda kal-
dım.

Bekir Çavuş,

— Vah vah, diye mırıldandı.

Yarbay Halit onu duymadan anlatmaya devam etti. Başlamıştı bir kere...

— Cepheye geri döndüm. Bir süre daha savaştık. Sonra İtilaf Kuvvetleri Gelibolu Yarımadası'nı terk etti. Ocak ayıydı... Bir süre dinlendik. Başka bir cepheye gitmem gerekiyordu. Kafkasya Cephesi'ne yollanacaktım. Nezahat'i İzmit'te bırakamazdım. Zaten pek yakın akraba da sayılmazdık. Sağ olsunlar iyi baktılar ama... Aklım hep onda kalacaktı. Düşündüm taşındım. Kararımı verdim. Nezahat'i de yanımda götürecektim. Başka çözümü yoktu. Zordu tabii ama hiç olmazsa yanımda olacaktı.

O zamanlar binbaşydım. Bakü'ye dek gittik. Kafkas Bölgesindeki muharebelere katıldık. Sonra Filistin Cephesi'ne gönderildim. Tabi Nezahat'i de götürdüm. Çok zorluklar çektik. Ama yılmadık. Kızımınla beraber vatan için çalıştık. Şimdi de buradayız işte...

Bu sırada Nezahat uyandı.

— Babacığım uyumuşum.

Halit Bey kızına döndü.

— Evet, çok güzel uyuyordun. Yoruldun. Hadi bakalım kalk. Bekir Çavuş sana çorba getirmiş. Bakayım, yok daha soğumamış, dedi.

Küçük Nezahat muzip bir gülümsemeyle,

— Başüstüne komutanım, diyerek yattığı yerden fırladı.

Yarbay Halit, Bekir Çavuş'la göz göze geldi. Gülümsedi.

Bekir Çavuş, Yarbay'ın küçük Nezahat'i neden yanından ayıramadığını anlar gibiydi.